

generací zensunnitských poutníků tady na Duně. Podle legendy všechny významy povstaly právě tady, v tomto posvátném síči.

Nyní však Harkonnenové naše svaté místo znesvětili.

Každý muž Stilgarova komanda pocíťoval odpor k takové svatokrádeži. Doma, v síči Rudého valu, ležel plochý kámen a na něm jeden vryp za každého nepřítele, jehož tito fremeni zabili. A dnes bude prolita další nepřátelská krev.

Celá jednotka následovala Stilgara, který s klesáním skalní stezky zvyšoval tempo. Brzy bude svítat a muži měli před sebou ještě mnoho zabíjení.

Tady, daleko od všetečných imperiálních očí, používal baron Harkonnen prázdné jeskyně síče Hadith k ukrývání jedné ze svých ilegálních zásobáren koření. Podloudně získaný poklad drahocenné směsi se neobjevil v žádné inventární zprávě, která kdy byla předložena imperátorovi. Shaddam o tomto úskoku nic netušil. Ale před pátravými očima lidu pouště jej nebylo možné utajit.

V chudé vesnici Bár es Rašíd na úpatí pohoří měli Harkonnenové odposlouchávací stanici a nahoře na útesech stráž. Taková bezvýznamná obranná opatření nepředstavovala pro fremeny žádnou překážku, protože si už před dávnými časy vybudovali nesčetné vchody a šachty vedoucí do podzemních jeskyní. Tajné vchody...

Stilgar našel místo, kde se cesta rozdvojovala, a vydal se po jedné ze stezek, téměř nezřetelné. Pátral přitom po skrytém vchodu do síče Hadith. Ve slabém světle uviděl temné místo pod převisem. Padl na všechny čtyři, sáhl do tmy a našel tam očekávaný vchod, chladný a vlhký, bez dveřní pečeti. *Takové plýtvání...*

Žádné jasné světlo, ani stopa po strážci. Vlezl do díry, natáhl nohu dolů a objevil nerovnou římsu a pod ní další. Schody dolů. Před sebou rozeznal slabé žluté světlo v místech, kde chodba zatáčela doprava. Stilgar couvl a pozvedl ruku, aby vybědl ostatní k následování.

Na podlaze pod schody si povšiml staré servírovací mísy. Vytáhl si z nosu zátky a ucítil syrové maso. Návna-

da na malé šelmy? Past na zvířata? Ztuhl a rozhlédl se po senzorech. Spustil už neslyšný poplachový signál? Uslyšel před sebou kroky a opilý hlas: „Zas tam jeden spadl! Tak ho pošlem do kuloního pekla.“

Stilgar a dva další fremeni odskočili do postranního tunelu a vytasili mléčně bílé krupice. Mólská pistole by v tomto uzavřeném prostoru nadělala příliš velký hluk. Když se kolem nich přehnali dva harkonnští strážníci, páchnoucí melanžovým pivem, Stilgar a jeho druh Turok vyskočili a popadli je zezadu.

Než oba nešťastníci stačili vykřiknout, fremeni jim podřízli hrdla a pak na rány rychle přiložili houbové obvazy, aby se do nich vsákla drahocenná krev. Pohyby výkonnými a zároveň tak rychlými, že je téměř nebylo možné sledovat, sebrali oba fremeni strážným ruční zbraně dřív, než se přestali škubat. Stilgar si jeden laserpal nechal sám a druhý podal Turokovi. Nevýkonné vojenské luminy se vznášely ve stropních výklencích a vrhaly slabé světlo. Přepadové komando postupovalo chodbou k srdci dávného síče. Když cesta míjela dopravníkový systém používaný k odvozu materiálů do tajné komory a ven z ní, vycítil skořicovou vůni melanže, která zesilovala, jak skupina pronikala hlouběji. Tady byly stropní luminy vyladěny na bledě oranžovou, nikoli na žlutou.

Stilgarova jednotka tiše zamručela při pohledu na lidské lebky a práchnivějící mrtvolky opřené o stěny chodby jako nepořádně vystavené trofeje. Mohli to být fremenští zajatci nebo vesničané, které harkonnenští chytali pro zábavu. Turok se po Stilgarově boku rozhlédl kolem, jako by hledal dalšího nepřítele, jehož by bylo možné zabít.

Stilgar opatrně postupoval vpřed a zaslechl už hlasy a nějaké řinčivé zvuky. Došli k výklenku s nízkým kamenným zábradlím, odkud byl výhled na obrovskou podzemní jeskyni. Stilgar si představil ty desetitisíce lidí, kteří sem museli před dávnou dobou proudit, ještě před Harkonneny, před imperátorem..., dřív, než se melanž stala tím nejvácnějším zbožím v celém vesmíru.